

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษานับเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าและแก้ไขปัญหาดังกล่าวในสังคมได้และยังเป็นองค์ประกอบสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับความเปลี่ยนแปลงของโลกปัจจุบันได้อย่างเหมาะสมและเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศได้ ดังที่แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540- 2544)กำหนดว่าให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องตระหนักถึงความจำเป็นในการพัฒนาคน และคุณภาพของคน โดยที่การพัฒนาประเทศในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 ได้เน้นคนเป็นศูนย์กลางหรือจุดมุ่งหมายหลักของการพัฒนา โดยมุ่งให้ทุกคนมีการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพและมีโอกาสที่จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศทุกๆด้านอย่างเต็มที่ การเตรียมคนให้สามารถเผชิญกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจำเป็นที่จะต้องให้การศึกษามีคุณภาพ ซึ่งปัจจัยที่สำคัญของการพัฒนาคุณภาพการศึกษา คือกระบวนการเรียนการสอนซึ่งเป็นการพัฒนากระบวนการเรียนรู้มิใช่การสอนที่เป็นการถ่ายทอดความรู้จากครูแต่ฝ่ายเดียว แต่เป็นการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีการที่หลากหลายและเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ทุกสถานที่ในสังคมยุคปัจจุบันมีความจำเป็นที่จะต้องแสวงหาความรู้อยู่ตลอดเวลา โดยใช้เทคโนโลยีและสื่อให้เป็นประโยชน์และสื่อต่างๆเหล่านี้จะสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และแก้ปัญหาด้วยตนเองได้อย่างอิสระ ซึ่งจะต้องมีการปรับปรุงเนื้อหาสาระของหลักสูตรให้เป็นความรู้ ที่เป็นทั้งความรู้ที่ทันสมัยและเนื้อหาสาระพื้นฐานที่จำเป็นสอดคล้องกับวิถีชีวิตและความต้องการของบุคคล ชุมชน และสังคมไทยในอนาคต (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2539)

จากผลการวิเคราะห์แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) พบว่า ในอดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน การจัดกระบวนการเรียนการสอนยังไม่เอื้อต่อการพัฒนาคนให้มีคุณลักษณะดังกล่าวข้างต้น เนื่องจากระบบโรงเรียนยังใช้วิธีการเรียนการสอนที่เป็นแบบถ่ายทอดเนื้อหา มากกว่าการเรียนรู้จากสภาพที่เป็นจริงและยังไม่ได้นำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ และขาดการพัฒนาสื่อในรูปแบบต่างๆและบทเรียนสำเร็จรูปที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

ด้วยเหตุนี้จึงกำหนดเป้าหมาย ให้มีการผลิตและพัฒนาสื่อทุกประเภท เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของครูและการเรียนด้วยตนเองของผู้เรียนในวัยต่างๆ จัดวิธีการเรียนการสอนให้มีความหลากหลายในรูปแบบเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการพัฒนาประสิทธิภาพการเรียนการสอน จัดให้มีสื่อและอุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาเร่งรัดการพัฒนาบุคลากรการศึกษาให้สามารถใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในรูปแบบต่างๆ เพื่อการศึกษานอกจากนี้ยัง ให้นหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนส่งเสริมการสร้างสรรค์และพัฒนาเทคโนโลยีทางการศึกษาเช่นพัฒนาสื่อคอมพิวเตอร์ตลอดจนพัฒนาบทเรียนให้มีความเหมาะสมกับสื่อและสภาพสังคมในปัจจุบันเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ที่สนุกหลากหลายและกว้างขวาง (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2539)

ปัจจุบันคอมพิวเตอร์ได้ถูกนำมาใช้กันในหลายๆวงการ โดยเฉพาะในทางการศึกษาโดยสังเกตจากที่หลายๆ ประเทศได้มีนโยบายให้มีการติดตั้งคอมพิวเตอร์ไว้ใช้ในโรงเรียนทุกแห่งทั่วประเทศ สำหรับประเทศไทยรัฐบาลก็ได้มีการกำหนดไว้อย่างชัดเจน ในการดำเนินการจัดหาคอมพิวเตอร์มาใช้ในทางการศึกษา (ถนอมพร ดันพิพัฒน์, 2539) และในอนาคตมีความเชื่อกันว่าคอมพิวเตอร์จะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันที่ทุกคนไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้ (นงนุช วรรณนวะ, 2539) การเรียนการสอนและการฝึกอบรมในทศวรรษหน้ามีแนวโน้มเปลี่ยนไป กล่าวคือ การเรียนการสอนรายบุคคลจะเข้ามามีบทบาททางการศึกษาโดยใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา ด้วยเหตุนี้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจึงเป็นสื่อการเรียนการสอนตัวสำคัญที่เข้ามา มีบทบาททั้งการเรียนการสอนในห้องเรียน การฝึกอบรมในสถานประกอบการและการเรียนการสอนผ่านสื่อโทรคมนาคม(ชัยวุฒิ จันทิมา,2539) อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือที่สามารถตอบสนองความแตกต่างของผู้เรียนได้โดยที่ผู้เรียนสามารถเรียนได้ตามอัตราความเร็วของตนเอง ทำให้เกิดความมั่นใจในการเรียนมากขึ้น สามารถเลือกบทเรียนในส่วนที่ผู้เรียนต้องการได้ เมื่อผู้เรียนทำกิจกรรมใดบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจะตอบสนองต่อกิจกรรมนั้นๆ สามารถแก้ไขหรือเริ่มต้นใหม่ได้เมื่อผู้เรียนเกิดความผิดพลาด โดยไม่ต้องอายเพื่อนหรือผู้สอน ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จและก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วรวมทั้งสามารถวางแผนการเรียนของตนเองได้ (Nash and Ball ,1983;Kemp,1985;Thomas and Kobayashi,1987 อ้างถึงใน พรสวัสดิ์ จงสวัสดิ์, 2534) ช่วยให้คนเรียนเก่งขึ้น สำหรับเด็กที่เรียนอ่อน สามารถพัฒนาให้มีมาตรฐานสูงขึ้นและสร้างแรงจูงใจทำให้ผู้เรียนตื่นตัวและไม่เกิดความเบื่อหน่ายได้ เนื่องจากมีภาพและเสียง

(ยืน ภู่วรรณ, 2527) จากผลการวิจัยเกี่ยวกับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สรุปได้ว่า ผู้เรียนที่เรียนรู้โดยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสามารถที่จะเรียนรู้ได้มากกว่าการเรียนในห้องเรียนนอกจากนี้ยัง จดจำได้นานกว่า (Kulik and Cohen, 1980 อ้างอิงใน สุรางค์ โค้วตระกูล, 2536) ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้คอมพิวเตอร์และวิชาที่เรียน เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคล ช่วยประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย (Vockell and Schwartz, 1988) ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ (ประวิตร ไชยเสนา, 2535) คอมพิวเตอร์สามารถพัฒนาขึ้นใช้ได้กับทุกวิชา ทุกระดับชั้น (อุดมลักษณ์ กุลไพจิตร, 2536) และนอกจากนี้ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเป็นสื่อการเรียนการสอนยุคใหม่ที่กำลังจะกลายเป็นปัจจัยหลักทางด้านการศึกษารวมทั้งหนังสือเรียนในปัจจุบัน เพราะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของรัฐทุกระดับต่างสนใจในเทคโนโลยีนี้โดยมุ่งหวังว่า สื่อนี้จะช่วยยกระดับการศึกษาไทยให้ทัดเทียมกันและลดช่องว่างระหว่างสังคมเมืองกับชนบทลง ได้รวมทั้งแก้ปัญหาการขาดแคลนครูได้ (กรุงเทพธุรกิจไอที, 2539)

ในปัจจุบัน บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้นยังไม่สามารถพัฒนาไปได้อย่างเต็มที่ พิทักษ์ ศิลวัฒน์ (2536) ได้กล่าวว่า เหตุผลสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนขาดคุณภาพคือ ขาดการวางแผนขั้นตอนการพัฒนา รูปแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนซึ่งสอดคล้องกับที่ ครรชิต มาลัยวงศ์ ได้ให้ความคิดเห็นว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีใช้อยู่ในปัจจุบัน ยังไม่ได้รับการจัดทำตามขั้นตอนหรือแนวทางการพัฒนาบทเรียน และแนวทางการสอนที่น่าจะเป็น เช่น ผู้ผลิตบทเรียนคอมพิวเตอร์ยังไม่มีความรู้ที่จะบอกได้ว่าการเสนอบทเรียนแบบใดจึงเหมาะต่อการสอนหลักการหนึ่งๆ (ครรชิต มาลัยวงศ์, 2531) ซึ่งในการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้นจำเป็นต้องผสมผสานทฤษฎีและหลักการสอน หลักการถ่ายทอด หลักจิตวิทยาตลอดจนหลักการและเทคนิคทางคอมพิวเตอร์เข้าด้วยกัน (ยืน ภู่วรรณ, 2531) ซึ่งสอดคล้องกับ ผดุง อารยวิญญู (2527) ที่กล่าวว่าโปรแกรมทางการศึกษาที่ดีควรเขียนขึ้นโดยผู้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กและการเรียนรู้ของเด็กและผู้เขียนโปรแกรมต้องมีความรู้ในเรื่องการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์เป็นอย่างดี ซึ่งหลักการดังกล่าวนี้จัดได้ว่าเป็นส่วนประกอบในการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

ปัจจุบันในโรงเรียนส่วนใหญ่ได้สนใจและต้องการนำคอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยในการเรียนการสอนเป็นอย่างมากและบุคคลในวงการศึกษาให้ความสำคัญกับการใช้คอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยในการเรียนการสอน(นงนุช วรรณวณะ, 2531)กองนโยบายและแผน สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ(2536)ได้ทำการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนที่มีการใช้คอมพิวเตอร์ ปีการศึกษา 2535 พบว่าเขตการศึกษาทั้ง 12 เขต รวมทั้งกรุงเทพมหานคร มีโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดที่มีคอมพิวเตอร์ใช้แล้วจำนวนทั้งสิ้น 82 โรงเรียน ไม่เพียงแต่ในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐบาลเท่านั้นที่มีการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในโรงเรียน และจากการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนประถมศึกษาของเอกชนที่มีการใช้คอมพิวเตอร์ในการเรียนการสอนในเขตกรุงเทพมหานครในปี พ.ศ. 2539 พบว่ามีโรงเรียนถึง 76 โรงเรียน ที่มีการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในโรงเรียนจากนโยบายที่จัดให้มีการดำเนินการติดตั้งคอมพิวเตอร์ไว้ใช้ในโรงเรียนทุกแห่งทั่วประเทศ

อย่างไรก็ตาม ในการดำเนินการดังกล่าวต้องพบกับปัญหาหลักข้อหนึ่งคือ การนำคอมพิวเตอร์มาใช้เพื่อศึกษานั้น ครูส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์อย่างคุ้มค่าอย่างเต็มที่(ถนอมพร ดันพิพัฒน์, 2539) ปัจจุบันโรงเรียนต่างๆ ได้มีการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการเรียนการสอนจำนวนมาก แต่ส่วนใหญ่จะสอนแต่ความรู้เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เท่านั้นซึ่งยังไม่มีการนำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมาใช้ในการเรียนการสอนเท่าที่ควร จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะให้มีการสนับสนุนการวิจัยเกี่ยวกับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในทุกๆ สาขาวิชาเพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์ที่มีอยู่ได้อย่างคุ้มค่าและอย่างเต็มที่ซึ่งจะเป็นการพัฒนาสื่อด้านนี้ให้มีประสิทธิภาพดีขึ้นอันจะนำไปสู่การศึกษาที่มีคุณภาพต่อไป (สายพิน นพเกตุ, 2538)

ในการสร้างการศึกษาที่มีคุณภาพนั้นจะต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง การใช้ภาษาไทยเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญที่ใช้ในการศึกษาในการเรียนรู้ในทุกๆระดับและภาษาไทยยังเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและเป็นวัฒนธรรมอันล้ำค่าของชาติที่ควรหวงแหนและอนุรักษ์ไว้เป็นสมบัติของชาติตลอดไปตั้ง พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช (อ้างถึงใน ล้ายอง แดงกุลวานิช ,2540) เมื่อครั้งเสด็จ พระราชดำเนินไปทรงร่วมในการประชุมทางวิชาการของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในวันที่ 29 กรกฎาคม 2505 ทรงกล่าวถึงภาษาไทยว่า

“ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่ง คือเป็นทางสำหรับแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งสวยงามอย่างหนึ่ง เช่น ในวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี”

ภาษามีความสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ สร้างความสำนึกการเป็นคนไทยและความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ดังที่ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2523) กล่าวว่า “ชาติต้องมีภาษาของตนเอง จะใช้ภาษาของคนอื่นในการติดต่อราชการและกิจการของชาติได้อย่างไร การขาดภาษาเป็นการขาดเอกลักษณ์ที่สำคัญยิ่ง” การรักษาและการถ่ายทอดภาษาไทยจึงเป็นภาระสำคัญที่คนไทยในรุ่นปัจจุบัน จำเป็นต้องปฏิบัติสืบต่อกันเรื่อยไปวิธีการหนึ่งที่จะช่วยรักษาและสืบทอดภาษาไทยให้คงอยู่ คือ การจัดการเรียนการสอน กรมวิชาการ (2521) ได้กำหนดไว้ในหลักสูตรประถมศึกษาเพื่อให้บรรลุผลตามความมุ่งหมายว่า “การเรียนการสอนภาษาไทยควรเน้นสัมฤทธิ์ผลของทักษะการเข้าใจภาษา คือ การฟัง การอ่านและทักษะการใช้ภาษา คือ การพูด การเขียน จนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ แสวงหาความรู้และมีเหตุผลเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันอันจะนำไปสู่ชีวิตที่ดีในสังคม ตามระบอบประชาธิปไตย” และที่สำคัญควรคำนึงถึงอยู่เสมอว่า เด็กในวัยประถมศึกษาจำเป็นต้องมีการในเรื่องความสนุกสนาน เล่น คุย สนใจนิทาน สนใจสิ่งแปลกใหม่ในการเรียนรู้ การสอนในวัยนี้ควรจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ตื่นเต้นและสนุก (กรรณิการ์ พวงเกษม, 2531) ในวิชาภาษาไทยถือได้ว่า เป็นวิชาพื้นฐานชีวิตที่สำคัญของเด็กไทยและคนไทยทั้งชาติการเรียนรู้เพื่อใช้ภาษาไทยให้ได้ดีนั้นเป็นสิ่งจำเป็นขั้นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนรู้ทุกระดับ ความตระหนักในบทบาทสำคัญของภาษาไทยจึงเป็นเรื่องจำเป็นที่สุดในการจัดการศึกษาของชาติ(ไพฑูรย์ สินลารัตน์, 2535) ดังนั้น ในการจัดการศึกษาทุกระดับนั้นสิ่งที่ผู้เกี่ยวข้องควรจะต้องตระหนักนั้นคือ การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง เพื่อนำไปสู่ระบบการศึกษาที่มีประสิทธิภาพต่อไป

จากความสำคัญของแนวทางการพัฒนาของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) และการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยประกอบกับความสำคัญของการนำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมาใช้ในการศึกษา เพื่อให้การพัฒนาการใช้งานของสื่อด้านคอมพิวเตอร์ในการศึกษาเป็นไปอย่างคุ้มค่าตามที่ตั้งไว้และการพัฒนาทางด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้เหมาะสมและทันต่อสภาพสังคมปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา

และรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ เทคนิคการนำเสนอและเนื้อหาในการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษา ว่ามีการใช้อย่างไร ตามเนื้อหาและกิจกรรมตามหลักสูตร ประถมศึกษาโดยคำนึงถึง ลักษณะของการใช้ตามลักษณะบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับตาม ลักษณะต่างๆในการเรียนการสอนภาษาไทยรวมทั้งการใช้เทคนิคการสอนแบบต่างๆ ที่ใช้อยู่ใน บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่เรียกว่า เทคนิคการนำเสนอ ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนี้จะเป็น ประโยชน์อย่างมากที่จะเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชา ภาษาไทยในโรงเรียนระดับประถมศึกษา ไม่เพียงแต่เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการใช้งานและ รูปแบบของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนระดับประถมศึกษาเท่านั้นแต่ ยังนำมาเป็นพื้นฐานในการกำหนดทิศทางการนำนวัตกรรมทางเทคโนโลยีมาใช้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเทคนิคการนำเสนอในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนประถมศึกษา
2. เพื่อศึกษาเนื้อหาในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียน ประถมศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเทคนิคการนำเสนอในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและ เนื้อหาในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนประถมศึกษาคือนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2540 -2541
2. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเทคนิคการนำเสนอในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและ เนื้อหาในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนประถมศึกษาซึ่งในที่นี้ หมายถึง บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนประถมศึกษาที่ใช้สอน นักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา
3. การวิจัยครั้งนี้มุ่งเพื่อศึกษาเทคนิคการนำเสนอในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และเนื้อหาในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนประถมศึกษาซึ่งในที่นี้

หมายถึง บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนประถมศึกษาที่ใช้สอนนักเรียน ในโรงเรียนประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครในหน่วยงานตามสังกัดต่อไปนี้

กระทรวงศึกษาธิการ

- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
- สถาบันราชภัฏ
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

ทบวงมหาวิทยาลัย

กระทรวงมหาดไทย

- สำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. เทคนิคการนำเสนอในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง เทคนิควิธีที่ใช้ในการนำเสนอในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ยึดของแนวคิดของ สมิธและบอยซ์ (Smith and Boyce 1984) ซึ่งได้แบ่ง เทคนิคการนำเสนอบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนตามประเภทของเหตุการณ์ในการสอน 9 ประเภท ได้แก่ การดึงดูดความสนใจ การบอกจุดประสงค์แก่ผู้เรียน การกระตุ้นให้นำเอาทักษะที่เป็นพื้นฐานการเรียนรู้มาใช้ การเสนอสิ่งเร้า การให้แนวทางการเรียน การนำให้กระทำกิจกรรมการเรียนรู้ การให้ข้อมูลสะท้อนกลับ การประเมินผลการเรียน การส่งเสริมความทรงจำและการถ่ายโอนการเรียนรู้ เป็นกรอบในการศึกษาเทคนิคการนำเสนอ

2. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทย หมายถึง บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยสำหรับ นักเรียนประถมศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงประถมศึกษาปีที่ 6

3. นักเรียนระดับประถมศึกษา หมายถึง นักเรียนประถมศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงประถมศึกษาปีที่ 6

4. เนื้อหาในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง เนื้อหาในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเนื้อหาในหลักสูตรประถมศึกษากลุ่มทักษะภาษาไทย

พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 4 ส่วนได้แก่ ทักษะการฟัง
ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เพื่อเสนอผลการศึกษาศึกษาเทคนิคการนำเสนอในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนประถมศึกษา
2. เพื่อเสนอผลการศึกษาเนื้อหาในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนประถมศึกษา
3. เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยเป็นแนวทางสำหรับพัฒนารูปแบบเทคนิคการนำเสนอในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนประถมศึกษา
4. เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยเป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบในการวางแผนพัฒนารูปแบบเนื้อหาตามหลักสูตรประถมศึกษาในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาในรูปแบบอื่นๆให้เหมาะสมกับหลักสูตรประถมศึกษาต่อไป